

(המשך מעמוד 15)

שעורה, סורגום וכו'), כמתווך, מאסמי-התבואה של ארצות-הברית ודרום אמריקה למדינות העולם השלישי, ובעיקר מדינות קוהרענ. הם התנהלו באמצעות שלוש חברות אליאג'ין, נוגה ופאסאט.

בהדרגה העביר את רווחיו באמצעות חברה בריעית, אפרופיטס, לניכסי דלא-ניידי בז'נווה. על ארמות אלה בנה פרויקטים של רירות-פאר ובנייני-מישרדים. תוך כדי כך הסתבך בכמה שעורריות ציבוריות, כאשר תושבים מקומיים התנגדו להקמת קאזינו בשטח שפונה מתושביו הקודמים.

ברומה לגיסו, ליאון תמו, שעסק בענף המלונאות (מלון מגדל דניאל בהרצליה הוא בבעלות הגיסו), התחיל גאון בהקמת רשת-מלונות הנושאת את השם נוגה-הילטון (נוגה, כשם חברת-שיווק-הגרעינים שלו).

המשוכלל שבכתייה-מלון שלו הוא מלון נוגה-הילטון בז'נווה, שנחנך במחצית 1980, ובקומת-הקרקע שלו חידוש בשווייץ: קוינו מפואר להימורים, שחשך למהמרי שווייץ את הנסיעה לצרפת ולמונטה-קארלו.

אחת מהשקעותיו, במחצית השניה של שנות ה-80, היתה ברכישת מניות בחברה לישראל ב. את המניות האלה מכר ברווחים חריגים, לקבלן אהרון רובינשטיין. במקביל, אחרי עליית הליכוד לשלטון, תרם גאון סכומים גדולים לחיסול הגירעון העצום של

מרגריט, ליואל הרצוג, בנו של נשיא-המדינה הנוכחי, חיים הרצוג, מי שהיה נציג ישראל באו"ם. אחד מאורחיה-הכבוד שהוזי מנזו לטקס הנישואין היה ראש-הממשלה דאז, מנחם בגין, שנבצר ממנו לנסוע. הוא שלח לשם את רעייתו המזונה, עליזה.

רשימת האורחים הישראליים בטקס נישואי בתו עם בנו של הרצוג הקיפה את כל המיוזמי של הפוליטיקה הישראלית, ובעיקר את נציגי הגופים הפוליטיים שזכו בתרומותיו של גאון. בשלב זה העמיק גאון את עסקיו בישראל, ובעיקר בבנק צפון-אמריקה, בו הוא שותף עם איש העסקים אירה גילרין והאחים נקש מארצות-הברית (ייצרני הגינס גור-דאש).

בתקופת-השיא של הבנקאות הישראלית, בעידן יורם ארידור, הסי תכס הרווח של בנק צפון-אמריקה בכ-100 מיליוני שקלים, עלייה של 110% תוך שנה. רווח שמקורו בהנפקה מתחכמת של בנק זה כבורסה הישראלית.

עשירית מרווח זה נכנסה לכיסו של גאון.

זכינו לערוץ שני

אחרי המהפך לא הסתיר ניסים גאון את המטרה של ריכוז כוחה-השפעה לישראל: לשרת את

מיליונר גאון עם מנחם בגין להתנסק בליכוד

עסקיו הפרטיים. רמזים שונים שקיבל מה מרכיב הליברלי בליכוד סימנו לו עד מהרה את צומת-הכוח, שבדאי לו לחתור אליה: ערוץ מלווייזיה שני.

גאון מיהר והקים קבוצה פיננסית שאפתנית שקיוותה, כמכת-זיכרון, לקבל את הוויכוח להקמת ערוץ שני. הוא חקר ביחד עם גיטה שרור, אלמנתו של איש-העסקים הנודע, ועוד שתי קבוצות משקיעים — אחת אמריקאית ואחת ישראלית.

תחת השם המיסחרי טל שיר בע"מ, הקימו גאון ושותפיו אולפן להפקות. היועץ-המישפטי של החבר רה היה עורכי-הדין חיים הרצוג, כיום נשיא המדינה.

בנוסף ההצעה של חברת טל שיר לממשלה, שנוסחה בידי הרצוג, נאמר שבכוננתה להפעיל ערוץ שני, שיעניק לצופים גישה לאומית חינוכית.

שהיה אחד מגושי של יעקוב מרדור והחברה להוצלת פרי. במיסגרת, חוק מרדור (1976) הוא קיבל במיסגרת הסדר-חובות את איגרות-המילחמה-מרצון של מרדור, והילווח תמורתם באמי צעות בנק צפון אמריקה בחזרה למרדור.

תודעה חברתית וחינוכית גבוהה וניצול המרום לשידור כידור על רמה... עד מהרה הצטרף לחברה גם ראובן הכט, יועץ-ראש-הממשלה, בעל ממגורות דגון, אברהם (איכ"י) נאמן ומרכזי (מוטי) תג'ר, שניהם חברי מרכז-חברות ובעלי מבע, חברת-בת של רסקו. כדי להוסיף לתמיכה הממשלתית (ליכוד) גם את תמיכת המערך והמפד"ל להענקת הוויכוח לערוץ שני בידי גאון, צורפו להנהלה חברות ההשקעות של בנק הפועלים ובנק המזרחי.

כדי להגביר את מכבש הלחצים על הממשלה, יצא קרוב מישפחתו של גאון, חיים הרצוג (שהיה בעל 4% בחברה) לאמריקה כדי לגייס למועצת המנהלים את השדרנים המפורסמים ברברה וולטרס, וולטר קרונקייט, ואת דיוויד פרוסט האנגלי. אך השלושה סירבו.

אחרי שהתברר לגאון שניסיונו להגיע לעמדות-כוח בישראל באמצעות ערוץ שני, נכשל, החליט בראשית 1981 להיכנס בבניסה הראשית לבי-נסת, כדי להגיע לאותן עמדות-כוח.

במהלך מפתיע, ערב הבחירות לכנסת העשירית, זיווג את חבר-הכנסת אהרון אברהמצ'רא, שהיה בראשית מאבקו המישפטי, עם השר לשעבר מהמערך, אהרון אוזן, שעבר הרחוק סייע לו גאון בפידיון חובותיו — והינה אותם להקים את רשימת תמ"י. הוא מימן אותה ברוחב-ידי בכחירות.

בך הקים המיליארדר בעל בתי-הקאזינו את מיסלגת המד דוכאים והחלכאים בישראל, ומצא בנקל עסקנים רדיקליים שהיו מוכנים לשחק את מיש-חקי תמורת כסף.

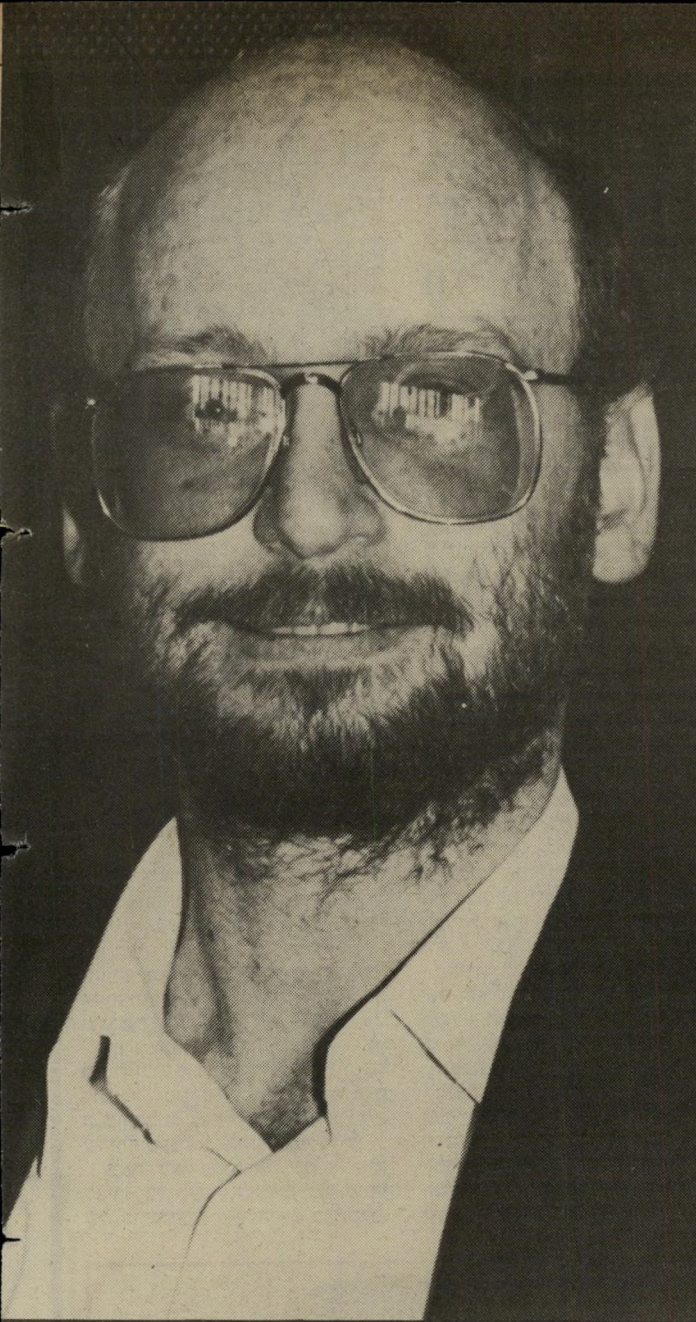
אנטי-שמיות יהודית

יסים גאון ידע מאיפה משתין הרג בישראל של 1981, ופירסם על-ישובו מודעה בעיתונים החשור כים, שהסבירה את "שיקוליו" ואת תמיכתו בתמ"י, מול גל מאמרי הבי-קורת, שהצביעו על העובדה שהטריכון החדש של ההמונים הרעכים אינו כלל אורח ישראל.

באותה מודעה, כתב בין השאר: "העיתונות בישראל יצאה בהתקפה מרושעת נגדי, המכוונת לפגוע בתרמיתי בישראל. בעשותה כן, היא מחמירה את המצב המתוח ממילא ומעמיקה יותר את הפער בין העדות בישראל... כנשיא הפרדציה הספרדית העולמית, אני מסייר ברחובות הערים בישראל, בעיירות הפיתות, ומדבר אל הפועלים בכתייה-הארשת ואל הילדים בכתייה-הספר. מה שאני שומע ומרגיש זה תיסכול. אני משיש אלה חיים בלי תיקווה, בתחושה של אי-שיוויון, כאורחים מדרגה שניה..."

ההמפלגות בישראל ורעו שינאה ויריבות בין העדות. בהציעו למי שנראו מתונים בעניניה, תפקידים ועמדות בטוחות, ובהשפילן את מי שהתנגדו להן. הן זרעו את הפירוד בעם בכך שסיווגו את יהודי אסיה וצפון אפריקה על פי מוצאם. האם נהגו כך בפולנים וברומנים? בעיני זו אנטי-שמיות יהודית... נראה לי כי המיסד הפוליטי וכלייה-השקורת בישראל מבוהלים מאפשרות אובדן האחווה בעמדות הכוח שלהם... ידוע היטב שאני תומך במפלגות הגדולות בישראל, כמערכת-בחירות זאת כבי קורמותיה, גם יהודים אחרים כגולה נוהגים כך במטרה לחזק את ההליך הדימוקרטי בישראל. אך בכל השנים שבהן תמכתי במפלגות בישראל, מעולם לא האשמתו בהתערבות בענייניה הפוליטיים של ישראל. רק עתה, כשאני תומך בתמ"י, מאשימים אותי בהתערבות כזאת, במטרה לזכות ביתרונות פוליטיים..."

החוטם שהפעילו את הבוכות בקומריה של השבוע שעבר להקדמת (המשך בעמוד 62)

נאשם-ברצח חרמון בבית-המישפט כרמלה אהבה אותו!

לחרמון על הרצחה של חברתו לשעבר, החליט ככל זאת להמשיך כטיול ולא לחזור ארצה לפני המתוכנן. הוא המשיך את טיולו בספרד ובפורטוגל יחד עם חברתו החרשה וחור לישראל רק ביום האחרון לחודש אוגוסט.

כאשר הגיעו השניים ארצה, נעצרו מייד על-ידי המישרה. החברה החרשה שהיתה חשודה בתחילה כסיוע לאחרי-מעשה לרצח, שוחררה מהר. חרמון נעצר עד תום ההליכים, והואשם ברצח כרמלה.

המניע למעשה היה, לדברי התביעה, הריגה של כרמלה. הבחורה הטילה את האחריות להריון על חרמון, אך הוא הכחיש זאת בתוקף. מריבה שפרצה בין השניים על רקע זה, היא שהביאה לרצח, כך טוענת התביעה.

במותה לא זכתה כרמלה בלאס כמנוחה. אחרי שנרצחה, הושלכה גופתה אל בור בחורשת-זיתים בהריירושלים. הגופה נשרפה ואחר-כך נערך בה ניתוח שלאחר המוות, אצל הפאתולוג המחוזי ד"ר כצ'אלל בלוך. השבוע הוחייטה רמותה באולם בית-המישפט בתל-אביב, לשם ניתוח מישפטי.

אחותה הקטנה של כרמלה, אסתר אוואט, ניצבה על דוכה-העדים וענתה במשך יומיים על שאלות התובעת בדורה ברלינר והסניגור פרופסור רודי ליבאי. מתמונתו של הרצח, אפשר להסיק כי היתה רומה מאור לאחותה הצעירה. נראה כי השתיים דומות גם כאופי ובהתנהגות. אם אמנם היתה כרמלה רומה לאחותה, הרי שהיתה

"אחד היה נודניק שנדבק אליה סתם ונידנד, אבל היא היתה עדינה והבליגה"

בחורה ענוגה, שכריית, ביישנית, אך אמיצה. כרמלה נרצחה בחודש יולי 1983. גופתה נמצאה אחרי ימים אחדים ואז התברר כי היתה כחודשי הריגה הראשונים. החבר הרציני האחרון של כרמלה היה עורכי-הדין שימעון חרמון שנסע לטיול בחוף-לארץ, יום אחרי שנעלמה. למרות שאחיו דאג להודיע

מכיוון שההריון כליכר חשוב למישפט, נחקרה אסתר באופן מפורט ביותר על חייה האינטימיים של אחותה בשנים האחרונות. כרמלה היתה בת 31 ורווקה כמותה. גם אם ניהלה אורח-חיים צנוע יש להניח שהיו בחייה כמה גברים. ואכן, הסניגוריה העלתה מנכבי עברה של הנרצחת ששה גברים, מלבד חרמון, שאיתם יצרה כרמלה